

DZIENNIK
ZARZĄDU M. LUBLINA.

Redakcja i Administracja
Magistrat m. Lublina
(parter biuro Nr. 3).

—:-:—

Redakcja i Administracja czynna od 9-ej do 2-ej popoł.

Prenumerata kwartalnie . . . . . 1 złp.
miesięcznie . . . . . 35 gr.

Ogłoszenia (wyłącznie poza tekstem): wiersz petitowy dwuszpaltowy lub jego miejsce 15 groszy.

—:-:—

Prenumeratę przyjmuje Wydział do Spraw Ogólnych (parter biuro Nr. 3).

Cena egzemplarza 20 groszy.

Nr. 16. | **Lublin, dnia 5-go Lipca 1924 roku.** | **Rok IV.**

DZIAŁ URZĘDOWY.

Z obrad Magistratu.

Posiedzenie 21 czerwca, uchwalono:

1. Reasumując uchwałę z dnia 28 listopada 1923 r., zezwolić na połączenie z kanałem miejskim posesji d-ra Biernackiego, na podstawie przedłożonych planów, z warunkiem, że właściciel posesji złoży w kasie miejskiej na rachunek taksy wpustowej sumę 188 zł. 20 gr. i deklarację odpowiedniego kierownika budowy kanału.

2. Zatwierdzić plany na budowę ścian murowanych na miejsce drewnianych u istniejąceg opoddasza w posesji Władysława Leśniewicza przy ul. Przemysłowej Nr. 15.

3. Zatwierdzić plany na budowę piętra nad domem parterowym, oraz pobudowanie piętrowej oficyny w posesji Stefana Kurjaniuka i Piotra Kolankowskiego, przy ul. Bychawskiej Nr. 52, róg Skośnej.

4. Zatwierdzić plany na budowę dwupiętrowej oficyny murowanej w posesji Jana Rybickiego przy ul. Dolnej Panny Marji Nr. 21.

5. Zatwierdzić plany na budowę domu mieszkalnego i dwuch stodół w posesji Józefa Pronagala, przy ul. Łęczyńskiej Nr. 188, pod warunkiem, że przed rozpoczęciem robót wytkniętą zostanie linja regulacyjna ulicy.

6. Zatwierdzić plany na budowę dwuch domów mieszkalnych oraz stodoły i obory w posesji Andrzeja Piroga i Józefa Matuszewskiego, przy ul. Łęczyńskiej Nr. 198, pod warunkiem, że przed rozpoczęciem robót zostanie wytknięta linja regulacyjna ulicy.

7. Wobec brzmienia rozporządzenia wykonawczego z dn. 10/III 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 31/924) do art. 10 ust. z dn. 11/VIII 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, Magistrat uchwala:

a) przerwać pobór podatku od spirytualji, jako podatku samodzielnego,

b) stojąc na stanowisku memorjału Wydziału Finansowego z dn. I/VI r. b.,

zwrócić się ponownie do Ministerstwa Skarbu w celu otrzymania zaliczki na poczet przypadających dla miasta Lublina wpływów z dodatków komunalnych od państwowych podatków od spożycia, zużycia, względnie produkcji,

c) zobowiązać handle i przedsiębiorstwa handlowe, prowadzące sprzedaż napoi alkoholowych, do składania wykazów miesięcznych sprzedaży.

d) personel zajęty przy poborze podatku od spirytualji zwolnić, ewentualnie przenieść na inne stanowiska.

8. Wobec kwestjonowania przez p. Wojewodę i Ministerstwo prawa pobierania miejskiego podatku od lokali w wysokości uchwalonej przez Radę Miejską, upoważnić Wydział Finansowy:

a) do uzyskania zatwierdzenia podatku od lokali w wysokości, dopuszczalnej rozporządzeniem Ministerstwa, t. j. 3 % czynszu przeciętnego z 1914 r., ustalonego w uchwale Rady Miejskiej z dn. 14/IV 1923.

b) do wystąpienia z wnioskiem o o pobieranie podatku od zbytku mieszkaniowego w wysokości następującej: po 15 zł. rocznie od każdego pokoju w lokalu posiadającym ponad 4 pokoje, nie wliczając w to kuchni. Podatek od zbytku mieszkaniowego należy pobrać w tych samych terminach, co podatek od lokali.

9. Przyłączyć się do stanowiska komisji finansowo-budżetowej R. M., co do pozostawienia w budżecie na rok bieżący całorocznego kredytu na utrzymanie kąpieliska przy ul. Obywatelskiej.

10. Na zjazd wychowania fizycznego, odbyć się mający w Poznaniu w dniu 23—25 czerwca, delegować lekarza Wydziału Opieki Społecznej d-ra Jana Cywińskiego.

Prezydent miasta: (—) *C. Szczepański.*

Szef Wydziału: (—) *L. Radliński.*

Rozporządzenia rządowe.

Rozporządzenie

Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 7 czerwca 1924 r.

o wprowadzeniu w życie ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowem ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogrodzkiego oraz Ziemi Wileńskiej.

Na mocy art. 2 i 12 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowem ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogrodzkiego oraz Ziemi Wileńskiej (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148) zarządza się co następuje:

§ 1. Oznacza się na dzień 1-go lipca 1924 roku termin zastosowania ustaw, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz U. R. P. Nr. 16, poz. 148) do przedsiębiorstw, znajdujących się na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej, wymienionych niżej w punktach a, b, i c bez względu na to, czy przedsiębiorstwa te stanowią własność osób fizycznych, osób prywatno-prawnych, czy osób prawa publicznego, z wyjątkiem kolei i kolejek żelaznych oraz gospodarstw rolnych i leśnych:

a) do wszystkich przedsiębiorstw, używających motorów lub kotłów zamkniętych i zatrudniających przez cały rok przeciętnie ponad 5 osób;

b) do następujących przedsiębiorstw, bez względu na to, czy używają motorów lub kotłów zamkniętych, oraz bez względu na ilość osób w nich zatrudnionych: kolejki tramwaje elektryczne, przedsiębiorstwa żeglugi parowej na rzekach i jeziorach, promy, przewozy na rzekach, holowanie statków, zakłady przeprawy pociągów, przedsiębiorstwa spławiania drzewa, przedsiębiorstwa ładowania i wyładowania okrętów, składy dźwigarów i ciężkiego żelaza, samoloty do przewozu osób lub rzeczy, kopalnie i huty oraz ich zakłady uboczne, zakłady wyrabiające materjały wybuchowe lub używające przy produkcji materjałów wybuchowych; przedsiębiorstwa budowlane, jako to: pogłębianie lądowe i podwodne, przedsiębiorstwa wiertnicze, jako samoistne przedsiębiorstwa, przedsiębiorstwa pogłębiania szybów jako samoistne przedsiębiorstwa, budowa mostów, budowa kanałów, roboty około tam, roboty demolacyjne, roboty drenarskie, budowa i rekonstrukcja koiei żelaznych, montowanie i demontowanie konstrukcji żelaznych, budownictwo lądowe, budowa dróg wodnych; przemysł budowlany, jako to: studniarze, pokrywacze dachów, murarze, cieśle; zawodowe straże pożarne;

c) do wszystkich przedsiębiorstw, nie używających motorów lub kotłów zamkniętych, nieobjętych punktem b) niniejszego paragrafu, a zatrudniających przez cały rok przeciętnie ponad 15 osób.

Jeżeli dane przedsiębiorstwo składa się z kilku części, których tylko pewne części podlegają obowiązkowi ubezpieczenia w myśl postanowień poprzedniego ustępu, wówczas obowiązek ubezpieczenia rozciąga się i na te części przedsiębiorstwa, które w myśl postanowień poprzedniego ustępu nie podlegałyby temu obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, gdyby były prowadzone samoistnie.

§ 2. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy, istniejących już przedsiębiorstw, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, winni zgłosić te przedsiębiorstwa w terminie 30 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, w Zakładzie Ubezpieczenia od wypadków we Lwowie. Zgłoszenia przedsiębiorstw wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, uruchomionych po dniu 1 lipca 1924 r. począwszy, ma nastąpić w ciągu 14 dni od uruchomienia przedsiębiorstwa. Formularze zgłoszenia można otrzymać w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków, od władz administracyjnych I-ej instancji oraz inspektorów pracy. Do czasu dostarczenia przez Zakład ubezpieczenia od wypadków tych formularży, zgłoszenie winno nastąpić bez użycia przepisanych formularży. W tym ostatnim przypadku należy podać:

a) imię i nazwisko i adres przedsiębiorcy oraz firmę;
b) imię i nazwisko i adres zastępcy przedsiębiorcy, uprawnionego do odbioru pism Zakładu;
c) rodzaj przedsiębiorstwa z określeniem używanych motorów i maszyn;
b) przeciętną liczbę i płacę wszystkich osób zatrudnionych, względnie osobno urzędników, robotników, mężczyzn, kobiet, młodocianych i dzieci;
e) przeciętną liczbę dni ruchu przedsiębiorstwa w ciągu roku.

§ 3. Władze administracyjne I-ej instancji, zgodnie z postanowieniem ustępu II § 18 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 roku (austr. Dz. Ust. P. Nr. 1 z r. 1888) w brzmieniu ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 413) winny donosić Zakładowi ubezpieczenia od wypadków o istniejących lub powstających w ich okręgu przedsiębiorstwach, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia w myśl § 1 niniejszego roporządzenia.

§ 4. Przedsiębiorcy względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, nieobjętych § 1 niniejszego rozporządzenia, mogą ubezpieczyć dobrowolnie w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków osoby, zatrudnione w tych przedsiębiorstwach. Ubezpieczenie takie w myśl art. VI ustawy z z dnia 20 lipca 1894 roku (austr. Dz. U. P. Nr. 168) zmienione, ustawą z dnia 7-go lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 413), musi być zbiorowe co do wszystkich osób, zajętych w tem przedsiębiorstwie i rozpoczyna się z dniem następującym po wejściu zgłoszenia do Zakładu ubezpieczenia od wypadków, a ustaje z dniem odwołania, najwcześniej jednak po upływie pół roku.

Przedsiębiorcy, chcąc ubezpieczyć dobrowolnie pracowników swych przedsiębiorstw, winni zgłosić je w sposób przepisany w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Na podstawie zgłoszenia, nadesłanego przez przedsiębiorcę, Zakład ubezpieczenia od wypadków winien orzec w myśl § 18 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 roku (austr. Dz. U. P. Nr. 1 z r. 1888 r. w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 413), czy dane przedsiębiostwo rzeczywiście podlega obowiązkowi ubezpieczenia, a jeżeli tak, to do której kategorji niebezpieczeństwa i do jakiej klasy tej kategorji niebezpieczeństwa należy je zaliczyć.

O tem orzeczeniu należy zawiadomić przedsiębiorcę, podając równocześnie taryfę, oraz władzę, do której przedsiębiorca może wnieść zarzuty.

Takie samo orzeczenie należy wydać przedsiębiorcy w razie zgłoszenia przedsiębiorstwa do dobrowolnego ubezpieczenia.

Zaliczenia przedsiębiorstw do kategorji i klas niebezpieczeństwa należy dokonywać według postanowień rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 marca 1922 roku w przedmiocie przydzielania do kategorji niebezpieczeństwa przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl postanowień ustaw z dni 28-go grudnia 1887 roku, z dnia 20 lipca 1894 roku, w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 roku, oraz w przedmiocie ustanowienia klas niebezpieczeństwa dla poszczególnych kategorji niebezpieczeństwa na czas od 1-go lipca 1921 roku do 31-go grudnia 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 311).

§ 6. Przedsiębiorcy, względnie zawiadowcy, kierownicy, lub pełnomocnicy przedsiębiorstw, podlegający w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, winni w terminie 30 dni, licząc od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia, przedłożyć Zakładowi ubezpieczenia od wypadków wykaz osób, uprawnionych do pobierania rent wypadkowych od tych przedsiębiorstw z powodu wypadków, zaszłych od dnia 30 czerwca 1924 r. włącznie.

W zgłoszeniu należy podać: imię i nazwisko rencisty, dokładny adres (miejscowość, poczta, powiat), datę uszkodzenia, rodzaj uszkodzenia, stopień niezdolności do pracy i wysokość wypłacanej, względnie należnej renty. Do zgłoszenia należy dołączyć dokumenty, stwierdzające uprawnienia rencisty, jako to: uwierzytelnione odpisy ugód, umów rejentalnych, wyroków sądowych i t. p. oraz uwierzytelnione odpisy kwitów na 3 raty renty, pobranej ostatnio przez rencistów.

Jeżeli renta poszkodowanego nie została jeszcze oznaczona, należy zgłosić szczegóły wypadku według § 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Osoby, uprawnione do pobierania renty z powodu wypadków, zaszłych do dnia 30 czerwca 1924 r. włącznie w przedsiębiorstwach, podlegających na zasadzie § 1 niniejszego rozporządzenia obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków, mogą zgłaszać swe roszczenia bezpośrednio do Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie lub za pośrednictwem inspektorów pracy. W takim przypadku win-

ny one podać: dokładny swój adres (miejscowość, poczta, powiat), datę i rodzaj uszkodzenia, stopień niezdolności do pracy, wysokość renty i czas, do jakiego renta została pobrana, oraz załączyć dowody, stwierdzające uprawnienia do pobierania renty, t. j. umowę rejentalną, wyrok sądowy i t. p.

Osobom tym zakład ubezpieczenia od wypadków wypłacać będzie od dnia 1 lipca 1924 roku należne renty w kwotach, ustalonych w wyżej wymienionych dokumentach, wraz z dodatkami drożyźnianemi w myśl rozporządzenia Minista Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1924 r. w przedmiocie dodatków drożyźnianych do rent ubezpieczenia od wypadków dla osób, pobierających renty i dodatki do rent z Zakładu ubezpieczenia od wypadków we Lwowie (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 269).

§ 8. Sposób i termin przekazania przez Towarzystwo ubezpieczeniowe osób, uprawnionych do pobierania rent wypadkowych z powodu wypadków zaszłych w przedsiębiorstwach, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków w myśl § 1 niniejszego rozporządzenia, ustali Zakład ubezpieczenia od wypadków stosownie do postanowień ustępu 1 artykułu 6 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 148).

§ 9. Przedsiębiorcy względnie zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przedsiębiorswa winni o wypadku, który zaszedł w czasie od 1 lipca 1924 r. począwszy w przedsiębiorstwie, podlegającem obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków na zasadzie § 1 niniejszego rozorządzenia lub ubezpieczonym dobrowolnie w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia i który spowodował śmierć lub niezdolność poszkodowanego, trwającą najmniej 3 dni, wnieść doniesienie w terminie 5 dni po wypadku w 4 egzemplarzach do władzy administracyjnej I instancji tego okręgu, w którym znajduje się przedsiębiorstwo.

Formularze doniesienia o wypadku można otrzymać w Zakładzie ubezpieczenia od wypadków, od władz administracyjnych I instancji oraz inspektorów pracy. Do czasu dostarczenia przez Zakład ubezpieczenia od wypadków tych formularzy zgłoszenia winny nastąpić bez użycia przepisanych formularzy. W tym wypadku należy podać:

a) nazwisko przedsiębiorcy (firma), miejsce i rodzaj przedsiębiorstwa;
b) imię i nazwisko, wiek, adres, zajęcie i zarobek roczny poszkodowanego;
c) datę i miejsce wypadku:
d) gdzie umieszczono poszkodowanego, kto go leczy, do jakiej kasy chorych należał;
e) jakie uszkodzenie poniósł poszkodowany;
f) w razie śmierci wskutek wypadku należy podać imiennie żonę i dzieci (ślubne, legitymowane i nieślubne), zmarłego oraz innych członków jego rodziny, do utrzymania których się przyczyniał. Przy wymienianiu dzieci i członków rodziny należy podać nadto wiek każdej z tych osób.

O ile zmarły nie pozostawił ani żony lub dzieci, ani też żadnego członka rodziny, do utrzymania którego się przyczyniał, należy to zaznaczyć.

§ 10. Wszelkie czynności i pisma urzędowe potrzebne do uzasadnienia i rozwikłania stosunków prawnych między Zakładem ubezpieczenia od wypadków z jednej strony, a przedsiębiorcami przedsiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia lub dobrowolni ubezpieczonych, albo osobami ubezpieczonemi z drugiej strony, wolne są od należytości i opłat stemplowych w myśl § 56 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr Dz. U. P. Nr. 1 z r. 1888) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 413).

§ 11. Przedsiębiorcy, względeni zawiadowcy, kierownicy lub pełnomocnicy przeesiębiorstw, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia od wypad-

ków, o ile nie czynią zadość obowiązkom zgłaszania w terminach określonyeh w § 2 i 9 niniejszego rozporządzenia, ulegają karom przewidzianym w § 52 ustawy z dnia 28-go grudnia 1887 r. (austr. Dz. U. P. Nr. 1 z r. 1888) zmienionej ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65 poz. 413).

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *G. Simon.*

(Dz. Ust. Nr. 50, 1924 r.)

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 29 czerwca 1924 r.

w sprawie wykonywania opieki społecznej nad obywatelami polskimi, którzy w żadnej gminie Rzeczypospolitej Polskiej nia mają prawa do opieki trwałej, oraz ponoszenia wynikających stąd kosztów.

Na podstawie art. 1 punkt 4-a ustawy z dn. 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28) zarządzam, zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. co następuje:

§1. Opiekę nad obywatelami, którzy w żadnej gminie Rzeczypospolitej nie mają prawa do trwałej opieki, wykonywa gmina pobytu. Koszty tej opieki ponosi wojewódzki związek komunalny, w którego skład ta gmina wchodzi, na terenie zaś m. st. Warszawy gmina miejska Warszawa.

§ 2. Do czasu wprowadzenia w życie samorządu wojewódzkiego koszty opieki społecznej, określone § 1 niniejszego rozporządzenia, ponoszą powiatowe związki komunalne oraz wydzielone z nich gminy miejskie, wchodzące w skład odnośnego województwa (wileńskiego okręgu administracyjnego), a to w stosunku do ich liczby mieszkańców według ostatniego urzędowego spisu ludności.

§ 3. Repartycji tych kosztów pomiędzy związki komunalne dokona na obszarze każdego województwa (wileńskiego okręgu administracyjnego) Wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie) po upływie każdego roku kalenarzowego.

Na poczet przypuszczalnych należności może Wojewoda (Delegat Rządu w Wilnie) pobrać od powiatowych związków komunalnych i wydzielonych z nich gmin miejskich zaliczki.

§ 4. Sposób zwracania gminom kosztów, poniesionych w myśl niniejszego rozporządzeniu, oraz wysokość i terminy wpłat zaliczek przewidzianych w § 3, określi rozporządzenie wykonawcze.

§ 5. Na pokrycie kosztów spowowodowanych niniejszem rozporządzeniem służyć będą zwiększone dodatki komunalne do państwowych podatków bezpośrednich.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województw: poznańskiego, pomorskiego i śląskiego. Z dniem tym traci na tym obszarze moc obowiązującą przepis art. 13 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 726).

Prezydent Rzeczypospolitej
S. Wojciechowski.

Prezes Rady Ministów
i Minister Skarbu: *W. Grabski.*
Kierownik Ministerstwa Pracy
i Opieki Społecznej: *Simon.*
Minister Spraw Wewnętrznych:
Z. Hübner.

(Dz. Ust. Nr. 56 1924 r.)

Treść N-ru 16-go. Z obrad Magistratu. Rozporządzenia rządowe.

Wydawnictwo Zarządu miasta Lublina. — — Redaktor **L. Radliński.**

Drukarnia Magistratu m. Lublina.